

gere, at der staar 5 pCt. i Stedet for 4 pCt., fordi det vil være i det Formeraals Interesse, som Loven overhovedet sigter til; men jeg tror paa den anden Side, at det ikke har stor Betydning, og at der ingen Vægt kan lægges paa, om enten det ene eller det andet af disse Tal kommer til at staa der. — Et vigtigere Endringsforslag er det, Udvalget har stillet med Hensyn til § 7. Der er jo fra forskjellige Sider gjort gjældende, og, som det endnu bestandig forekommer mig, med Rette, at en Bestemmelse som den, der her omhandles, hellere maa gives af Lovgivningsmagten end ved kongelig Anordning, idet der jo, uagtet Forholdet er Gjenstand for Lovgivningsmagtens Afgjørelse, Intet er til Hinder for, at den endelige Bestemmelse dog først træffes, efterat rette Vedkommende, i dette Tilfælde altsaa Københavns Kommunalbestyrelse, baade Magistraten og Borgerrepræsentationen, er hørt i Forveien. Smidlertid maa jeg tilstaa, at efter den Erklæring, som den høitærede Finansminister gav med Hensyn til den Raade, hvorpaa denne Bestemmelse vil blive brugt, og hvorefter det jo er ganske sikkert, at Københavns Kommunalbestyrelse vil komme til at udtale sig i Forveien og fremsætte de Grunde, den maatte have imod en saadan Anvendelse af Bestemmelsen i § 7, at Arealstaten af disse Leiligheder bliver eftergivet, er Bestemmelsen mindre foruroligende for Københavns Kommunalbestyrelse, end den vilde være, naar den høitagtede Minister ikke havde afgivet en saadan Erklæring. Men den almindelige Indvending maa dog blive staaende, at en Sag af denne Betskaffenhed ikke paa den rigtige og hensigtsmæssigste Maade finder sin Afgjørelse ved kongelig Anordning. — Der er nogle af de Bestemmelser, som findes i Lovforslaget, som det ved en første Gjennemlæsning og ved en umiddelbar Betragtning ikke er meget let at sætte sig ind i; men jeg tror ikke, at der er nogen Bestemmelse, der er af den Betskaffenhed, at den ikke fuldstændig tydelig udtrykker, hvad der skal ligge i Loven. Der vil

ingen Usikkerhed kunne komme tilstede, og man vil ikke, som en tidligere æret Taler har sagt, komme til at vedtage en Lov, hvis rette Indhold ikke er fuldstændig forstaaeligt. Et saadant Udtryk kan ikke finde Anvendelse paa dette Lovforslag; det kan være mindre let at forstaa, men jeg tror, at hver enkelt Paragraf har et tydeligt og bestemt Indhold. — Jeg veed for Dieblisset intet Videre at tilføie.

Ordføreren: Det ærede 4de Medlem for 10de Kreds (Schøler) var saa god at rose mig, fordi jeg havde gjort Fremskridt i denne Sag, og det 8de kongevalgte Medlem (Fischer) var ligeledes saa velvillig at rose mig og Udvalget, fordi vi saa hurtig eller saa „gehvindt“, som han udtrykte sig, havde afgivet Betænkning over samme. Jeg takker begge de ærede Medlemmer for disse Udtalelser. Jeg skal blot tilføie, at jeg haaber, at det ærede Thing vil erindre den Forudsætning, under hvilken Udvalget blev nedsat, nemlig den, at Udvalget skulde afgive sin Betænkning saa hurtig, at den langt fremrykkede Tid i Rigsdags sessionen ikke kom til at lægge nogen Hindring i Veien for at faae Lovforslaget ud som Lov. Jeg tror, at hvis Udvalget — hvad det jo kunde have været berettiget til at gjøre — havde indladt sig paa at anstille Undersøgelser om, hvilken Virkning den foreslaaede Lov vilde faae, og hvad der vilde ske, hvis man gik ud fra Assurancesummer af 5, 6 eller 700 Rd., og hvis det havde korresponderet med Finansministeriet derom, samt indhentet andre i saa Henseende fornødne Erklæringer, saa vilde det, selv om vi bleve siddende her til den 1ste April, dog vistnok være kommet for sildig med sin Betænkning. — Den Hovedbetragtning, som jeg gjorde gjældende ved 1ste Behandling af Lovforslaget, var den, at de Afgiftsbeløb, om hvis Eftergivelse der navnlig for Kjøbstædernes Vedkommende, hvor jeg kjender Forholdene bedst, er Spørgsmaal, ere overordentlig smaa for de Paagjældende, hvorfor jeg ikke mente, at det Offer, som Statskassen skulde bringe